

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
státní příslušnost: Moldavská republika
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2022, č. j. CPR-34126-2/ČJ-2021 -930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2022, č. j. CPR-34126-2/ČJ-2021-930310-V242 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 13. 11. 2021, č. j. KRPA-301559-12/ČJ-2021-000022-SV, o správním vyhoštění a době zákazu pobytu v délce 18 měsíců dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) a byla podle ustanovení § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území České republiky (dále jen „**ČR**“) do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal nesprávné zhodnocení závažnosti jednání žalobce, žalovaný uložil správní vyhoštění na dobu 18 měsíců za protiprávnost v rozsahu pouhých 2 měsíců. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce neprovozoval na území ČR žádnou výdělečnou činnost, přičemž důvody jeho cesty byly toliko rekreačního a turistického rázu. Žalobce dále sdělil, že má veškeré rodinné zázemí na území domovského státu, kam se plánuje navrátit, přičemž k jeho osobě nebyly evidovány žádné významné negativní poznatky. V této souvislosti žalobce pokládá za spravedlivé, aby bylo vůči němu působeno toliko zákazem v trvání 12 měsíců, pročez uvádí, že napadené rozhodnutí porušuje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a § 174a zákona o pobytu cizinců, jelikož nevychází ze skutečného stavu věci a necitlivě posuzuje okolnosti ovlivňující přiměřenost vydávaného rozhodnutí, a to primárně v oblasti posouzení doby trvání protiprávního stavu, závažnosti této protiprávnosti, zohlednění turistických cílů cesty do ČR, ale i mladého věku žalobce, pro který lze skutečně usuzovat, že dosáhne rychlé resocializace a napříště se již vyvaruje porušování pobytových pravidel, kdy tento předpoklad nijak nemůže negovat skutečnost, že předmětné řízení nebylo zahájeno v důsledku jeho aktivního jednání.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém postupu neshledal žádné pochybení, domníval se, že postupoval v souladu se zákony, ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
5. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze zjištění, že cizinec pobýval na území ČR v období od 12. 9. 2021 do 13. 11. 2021, kdy byl kontrolován policií, bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně rozhodl, že se žalobci ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie na dobu 18 měsíců. K délce zákazu pobytu prvostupňový orgán uvedl, že cizinec svůj pobyt nijak neřešil, neoprávněný pobyt byl zjištěn až činností policie, ve prospěch hodnotil, že se k nelegálnímu pobytu přiznal a uvedl, že vycestuje dobrovolně.

6. Žalovaný jako odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně, ohledně namítané nepřiměřené délky zákazu pobytu uvedl, že cizinec zde pobýval neoprávněně 63 dnů, jeho nelegální pobyt byl odhalen až činností policie, žalobce věděl o nelegálnosti svého pobytu, ale nechystal se ho nijak řešit ani ukončit. Nadto žalobce přicestoval za účelem výdělků, k čemuž neměl povolení, vydělával si brigádně na stavbách, nemá zdravotní pojištění a není nikde hlášen v ČR k pobytu. Konstatoval, že doba zákazu pobytu 18 měsíců není za této situace nepřiměřeně přísná a vzhledem k obdobným případům není ani neobvyklá.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce v poskytnuté lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovýmto postupem. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
9. Žalobce brojil proti délce zákazu pobytu, kterou považoval za nepřiměřenou. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého *[s]právní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*
10. Soud má za to, že v napadeném rozhodnutí žalovaný délku zákazu pobytu stanovil a odůvodnil v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturu, neopomněl zvážit žádnou podstatnou okolnost. Podle žalobce žalovaný měl zohlednit rekreační a turistický ráz návštěvy žalobce v ČR. Toto tvrzení o účelu pobytu v ČR je však v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, když žalobce při výsledku uvedl, že do ČR přijel za prací, ke které neměl povolení, vydělával si brigádně na stavbách. Nedůvodnou

shledal soud i námitku, že měl být zohledněn mladý věk žalobce, žalobci je téměř 32 let, v této skutečnosti soud neshledává žádnou polehčující okolnost, v tomto věku lze předpokládat již plnou zralost a schopnost převzít odpovědnost za vlastní jednání, stejně jako posoudit případné následky nerespektování právních předpisů.

11. Soudu je z úřední činnosti známo, že tento případ nijak nevybočuje z praxe správních orgánů (viz např. věc projednaná zdejším soudem pod sp. zn. 1 A 6/2021, kdy nelegální pobyt cizince v ČR trval 3,5 měsíce, byl mu uložen zákaz vstupu v délce 19 měsíců, věc projednaná zdejším soudem pod sp. zn. 16 A 17/2021, kdy nelegální pobyt cizince v ČR trval půl měsíce, byl uložen zákaz vstupu v délce 18 měsíců). Vždy však záleží i na dalších okolnostech, v projednávaném případě správní orgány zohlednily okolnosti přitěžující (viz bod šest rozsudku). Soud tedy ani námitku nepřiměřené délky zákazu pobytu neshledal důvodnou.
12. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. března 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně